

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Vincentii Lerinensis Galli, Libellus Verè Avreus Adversus profanas Hæreseōn novationes

Vincentius <Lerinensis>

Coloniae, 1652

Quod fidem Confessorum & Martyrum denegare non possumus, quorum
victorias prædicamus: & à quibus non partis, sed universitatis suscepta
est defenso. Caput VII.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-55177](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-55177)

aliam ob causam, nisi utique dum
 pro cœlesti dogmate humana
 perditiones introducuntur: dum
 benè fundata antiquitas scelestâ
 vitate subruitur: dum superiorum
 instituta violantur; dum rescinduntur
 scita Patrum; dum convelluntur
 definita majorum: dum sese in
 sectatâ atque incorruptâ vetustatis
 castissimos limites profanæ ac novellæ
 curiositatis libido non continet?

*Quod fidem Confessorum & Martyrum
 denegare non possumus, quarum
 victorias predicamus: & à quibus
 non partis, sed universitatis suscepta
 est defensio.*

CAPUT VII.

Sed forsitan odio novitatis, & amore
 vetustatis hæc fingimus.
 Quisquis hoc æstimat, beato saltem
 credat Ambrosio, qui in secundo
 ad Imperatorem Gratianum libro,
 acerbitatem temporis ipse deplorans,
 ait: Sed jam satis, inquit, omnipotens

nipotens Deus nostro exitio, nostroque sanguine. Confessorum necces, exilia sacerdotum, & nephastantæ impietatis eluimus. Satis claruit, eos qui violaverunt fidem, tutos esse non posse. Item in tertio ejusdem operis libro. Servemus igitur, inquit, præcepta majorum, ne hæreditaria signacula ausi rudi temeritate violemus. Librum signatum illum Propheticum, non Seniores, non Potestates, non Angeli, non Archangeli aperire ausi sunt: soli Christo explanandi ejus prærogativa servata est. Librum sacerdotalem quis nostrum resignare audeat, signatum à Confessoribus, & multorum jam martyrio consecratum? Quem qui resignare coacti sunt, postea tamen damnata fraude signarunt: qui violare non ausi sunt Confessores & Martyres extiterunt. Quomodo fidem eorum possumus denegare, quorum victoriam prædicamus? Prædicamus, inquam, ô venerande Ambrosi,

broſi, prædicamus planè, laudantef-
que miramur. Nam quis ille tam de-
mens eſt, qui eos, etſi adſequi non
valeat, non exoptet ſequi? quæ
defenſione fidei Majorum nulla vi
depulſit? non minæ, non blandimen-
ta, non vita, non mors, non pale-
tium, non ſatellites, non imperator,
non imperium, non homines, non
dæmones: Quos, inquam, pro re-
ligioſæ Vetuſtatis tenacitate tanto
munere Dominus dignos iudicavit,
ut per eos proſtratas repararet Ec-
cleſias, exſtinctos ſpirituales populos
vivificaret, dejectas ſacerdotum co-
ronas reponeret, nefarias illas no-
vellæ impietatis non literas, ſed li-
turas, infuſo cœlitus Episcopis fidei
ſolum lachrymarum fonte, deleret
universum poſtremo jam penè mû-
dum ſæva repentinæ hæreſeos tem-
peſtate percuſſum, ad antiquam ſi-
dem à novella perfidia ad antiquam
ſanitatem, à novitatis veſania: ad
antiquam lucem, à novitatis cæci-
tate revocaret.

CAPUT